

«Чим страшна байдужість»

Байдужість — параліч душі, передчасна смерть.

Антон Чехов

Протягом свого існування людина зазнала багато втрат і перенесла чимало трагедій. Ми стикалися з кровопролитними війнами, жахливими терактами, смертоносними катаклізмами та нещадними кризами. Суспільство вже призвичаїлось до катастроф, що стрімко змінюють одна одну, і навіть навчилось їх опановувати й уникати. Єдине, чого ми ще не зрозуміли, що причиною більшості проблем людини – її власна байдужість.

«У морі байдужості штормів не буває».

(Валентин Чемерис)

У теперішній час людина живе у світі необмежених можливостей. Шляхи саморозвитку і комунікації з навколишнім середовищем ще ніколи не були такими відкритими й чистими. Ти можеш обрати будь-яку арену діяльності й мати можливість постійно вдосконалюватись і завжди бути потрібним. Єдине, що необхідно, це сузір'я Бажання і Прагнення, які були б дороговказами. Тож коли шлях такий реальний і досяжний, чому люди скупчують хмари байдужості над собою?

З кожним роком безпристрасність усе більше проникає в нас, вводиться ін'єкцією глибоко під шкіру, досягаючи кожного нерва. Неживі смайлики замінили справжні емоції теплих розмов та приємних зустрічей. За псевдоважливими проблемами та подіями люди почали забувати цінність присутності в житті один одного. Ми ставимо в пріоритет фактори, які роблять нас задоволеними лише короткий проміжок часу, залишаючи позаду людей і заняття, що дають можливість відчувати нас собою. До того ж люди нехтують не лише стосунками до когось, а й до себе також. Часто заплющують очі на свої таланти, які потрібно розвивати, та недоліки, з якими треба боротися. Не висловлюють власних думок, посилаючись на нейтралітет. Людина перестає думати, а ще страшніше – відчувати.

«Що більше в народі байдужих «я», то трагічніша
доля народу».

(Лев Силенко)

Ще одним страхітливим явищем є апатія народу. Нація, що не має якоїсь цілі, не простує до неї, не має і майбутнього. Без спільної ідеї етнос перестає існувати і стає просто прикладом для підручника з історії.

Для мене прикладом боротьби з байдужістю є Ігор Галушка. Юнак, який щойно покинув шкільну парту, не зміг стояти осторонь тієї несправедливості, що поглинула країну декілька років тому. Він став проти озброєних до зубів снайперів усього лише з дерев'яним щитом. Не виголошуючи популістичні гасла, не красуючись перед об'єктивами камер, хлопець мужньо й без зайвих слів рятував життя поранених героїв.

Коли ж на Сході стало гаряче й небезпечно, Ігор, не вагаючись, пірнув у саме пекло українських подій. «Байдужість гірша за зраду», – говорив наш герой.

«Затуляв від вогню бійця,
Огортав на морозі теплом,
Таки ранили... Біль... Швидка...
Ангел поруч з підбитим крилом...»

(Галина Британ)

Попри всю його сміливість та відданість, ворожа куля все ж віднайшла його. Хлопець, поранений в голову, рятував свого товариша з поля бою. Виснажливе лікування, період реабілітації, і ось юнак знову може жити. Звідки в Ігоря стільки небайдужості й відваги? Невідомо, та ми всі вдячні Богу за те, що він живий.

Молодий герой навіть під час мирного життя не перестає служити правді й честі. Нещодавно Ігор разом з друзями затримав злочинця, який наніс ножове поранення 45-річному львів'янину. Запам'ятавши обличчя зловмисника, хлопець упізнав його через декілька днів і вирішив не чекати приїзду поліції.

Двадцятирїохрічний юнак потрапив до складу Ігор Нескорених. Ці змагання були мрією Ігоря, яку він здійснив, як і решту своїх достойних вчинків – без голосних заяв.

Отже, що б не трапилось, нам потрібно пам'ятати про те, що робить нас щасливими та допомагає об'єднати близьких людей. Звичайне нагадування тепліше одягнутись чи зайвий раз зустрітись з тими, які потребують твоєї

допомоги, змусить їх не лише посміхнутись, а й стати турботливими й уважними до інших.

Чорній Софія, 10 А клас, СЗШ № 72